

край на съществуването на тази държава. Такива бяха нескриваните намерения на Австро-Унгарската монархия и на германизма, въобще, а такива бяха и съкровените желания на цар Фердинанда след Междусъюзническата война и Букурещкия мир. С унищожаването на Сърбия за него би изчезнал един съперник, България би получила и присъединила голяма част от нейната територия, както и по-голямата част от Македония; с това границите на България биха се твърде много разширили и тя би достигнала до тъй много желаната от Фердинанда хегемония над целия Балкански полуостров. При една победа на Съглашението, дори ако цяла Македония би била отстъпена на България, Сърбия не само би продължавала да съществува, но, увеличена с присъединението към нея на обширните земи на Австро-Унгария и засилена във военно отношение, тя би изключвала всяка хегемония на България, т. е. на цар Фердинанда и неговата династия над Полуострова. При такова едно положение амбициите на Фердинанда биха останали незадоволени и голямата му жажда за отмъщение би останала неутолена. А неговата умраза към Сърбия беше голяма и жаждата му за отмъщение — безгранична. В цитираната вече от нас книга *Ferdinand I-er, Ernest Daudet* привежда твърдението на едно най-близко познаващо Фердинанда лице, според което „той до такава степен е обладан от желание за отмъщение, че когато ще бъде окончателно победен и поразен, той все пак не ще съжалява за нищо от това, което е извършил; той ще заяви, че би направил същото, ако можеше да започне отново, и, ако изгуби дори и короната си, той ще се утешава с мисълта, че си е отмъстил“. Тия, именно, негови чувства, в които едва ли има някой да се съмнява и